

Land, hvor saadanne Banklove ere givne, ser, at de gaa ud paa, er, at forhindre Bedragerier fra Bankbestyrelsernes Side. Jeg tror imidlertid, at man maa erkjende, at vor Straffelov ikke mangler Værn imod noget Saadant. Dermed vil jeg paa ingen Maade sige, at det ikke maaske kunde være gavnligt at faae nærmere Bestemmelser om, hvad der kan henregnes til bedrageriske Handlinger med særligt Hensyn til en Bankbestyrelses Virksomhed. Det kunde maaske være ganske godt; men det, som jeg vil fremhæve her, er, at der jo heller ikke i den nærværende Lov er Tale om Bestemmelser, som særlig sigte til at forhindre Bedrageri fra Sparekassebestyrelsernes Side. Og saa hvad Sparekassebestyrelserne angaar, har man troet at kunne i saa Henseende væsentlig berolige sig ved de Bestemmelser, der indeholdes i den almindelige Straffelovgivning. Det, som dette Lovforslag gaar ud paa, er netop at give Bestemmelser, som umulig kunne gives med Hensyn til Bankerne, at give Bestemmelser, som, hvis man vilde udvide dem til ogsaa at gjælde Bankerne, vilde gjøre enhver Bankvirksomhed umulig. Bankerne, der gaa ud paa at tjene Penge for Aktionærerne, bestræbe sig for at skabe et saa stort Udbytte som mulig, og som Følge deraf maa de ogsaa kunne indlade sig paa Spekulationer og Foretagender, hvorved der kan lides Tab. Det er derimod ikke en Opgave med Sparekasserne; de skulle søge at anbringe de Penge, der betros dem, paa en saa sikker Maade som muligt, og derfor er det muligt med Hensyn til dem at give visse regulerende Bestemmelser om, hvorledes saadanne Kasser skulle bestyres, hvilket derimod ikke lader sig gjøre med Hensyn til Bankerne. Dernæst er der jo den Omstændighed, at ved Bankerne forbeholdes jo Bankinteresserne, Aktiehaverne i Banken sig selv at føre Tilsyn med Bankbestyrelsen, hvorimod de, der indskyde Penge i Sparekasserne, ere udelukkede fra enhver Mulighed af at deltage i et saadant Tilsyn, og det er da aldeles naturligt, at det Offentlige i den Henseende træder supplerende til. Det er jo ganske vist, at de, som gjøre Indlaan i Bankerne, forsaavidt ere stillede paa samme Maade som Indskyderne i Sparekasserne i Mødsætning til de egentlige Aktiehavere i Bankerne; men derfor er det jo netop, at denne Lov gaar ud paa at bestemme, at ingen Bank for Fremtiden maa smykke sig med Navn af Sparekasse. Enhver skal vide, at, naar han betror sine Penge til en Bank, er det i Kraft af den Tillid, han iøvrigt har til Banken, men ikke fordi han paa nogen Maade kan stole paa, at den er undergionne en offentlig Kontrolførelse. Det skal han derimod kunne stole paa med Hensyn til Sparekasserne, og det vil jo aabenbart være en Fordel ikke blot for Sparekassernes Interessenter, men det vil i Virkeligheden ogsaa være en Fordel for selve Sparekassen som Institution betraget, at den har dette Stempel paa sig, at den kan henvende sig til Publikum

og sige: Indlaan hos os ere undergionne en offentlig Kontrolførelse, hvilket derimod ikke Indlaan i Bankerne ere. Efter disse Par Bemærkninger, som jeg har troet at burde tilføje til de almindelige Bemærkninger, der indeholdes i Udvalgets Betænkning, skal jeg gaa over til at behandle de enkelte Vædringsforslag.

Under Nr. 1 har Udvalget stillet et Forslag, som efter vor Formening kun sigter til at give et noget korrektere Udtryk for det, der upaatvovelig maa være Lovforslagets Mening. Vi mene nemlig, at det maa hedde, at Sparekasserne inden den 1ste November 1879 skulle „ansøge“ om Indenrigsministerens Stadfæstelse for deres Vedtægter iftedetfor, at det i Lovforslaget hedder, at de inden den nævnte Tid skulle „erhverve“ en saadan Stadfæstelse. Det kan nemlig paalægges dem inden en bestemt Tid at ansøge om den; men det kan formentlig ikke paalægges dem inden en bestemt Tid at erhverve en saadan Stadfæstelse, thi om den bliver meddelt inden den Tid, ere de jo ikke Herrer over. — I nogen Forbindelse dermed staar ogsaa Vædringsforslaget under Nr. 3, hvorved vi have foreslaaet, at i 7de Linie Ordene „have erholdt“ skulle forandres til „erholde“. Det er jo en Selvfølge, at i den Mellemtid, som hengaa mellem, at Ansøgningen om en Stadfæstelse er indgivet, og at Stadfæstelsen i Virkeligheden er bleven meddelt, maa de hidtil meddelte Begunstigelser forblive i Kraft. Naar man bogstavelig vil holde sig til Ordene „have erholdt“, kan man imidlertid sige, at dette er modsagt ved Udtrykkene i Lovforslaget. — Hvad Vædringsforslag under Nr. 2 angaar, da er dette heller ikke Andet end en Redaktionsændring, sigtende til at give mere korrekt Udtryk for det, der er Lovforslagets Tanke. — Vædringsforslaget under Nr. 4 slutter sig til den sidste Sætning i § 1. Der hedder det: „saafremt en Sparekasses Bestyrelse ikke holder sig denne Lov eller Kassens Vedtægt efterrettelig, kan Stadfæstelsen af Indenrigsministeren tilbagetages“. Det er forekommet Udvalget at være mindre heldigt, om denne Bestemmelse skulde være ubetinget. Ganske vist erkjender jo Udvalget, at, naar mildere Midler, Advarsler og deslige, som naturligvis ville gaa forud fra Indenrigsministerens Side, naar en Bestyrelse ikke holder sig Lovene eller Kassens Vedtægter efterrettelig, ikke frugte, maa der gives Indenrigsministeren et yderste Middel mod en saadan gjenstridig Bestyrelse; men der forekommer det Udvalget, at det i Almindelighed vil være det Rette, naar der saaledes skal strides ind fra Indenrigsministerens Side, at det da sker paa den Maade, at Indenrigsministeren fjerner den gjenstridige Bestyrelse og indsetter en anden i dens Sted, indtil der paa den vedtægtsmæssige Maade kan blive udnævnt en ny Bestyrelse. Der- som Indenrigsministeren skulde være nødt til at tage Stadfæstelsen tilbage i et saadant Tilfælde, vilde jo Følgen deraf blive, at Sparekassens hele